Ч. 33. Пятниця 13 (26) лютого 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (кріи неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-япаньска війна.

Мабуть ще довго потягне ся, заким з поля росийско-японьскої війни наспіють вісти о якихсь поважнійших стичках, а поки що надходять лиш докладнійші вісти про перші битви і про дальші приготовленя военні. Показує ся тепер, що Японці не дуже можуть величати ся своїми побідами на мори; они узискали лиш тілько, що пустивши першу вість і затаївши свої страти, піддержали на далекім Всході добре думку про свою силу серед тамошних народів, а навіть і в Европі зробили собі тим симпатию у противників Росиї. Битва під Чемульпо, хоч там японьских кораблів було в семеро більше, не була так легка. Росийский посол Павлов, котрий тепер вертає із Сеуля, вислав з Шанґаю таку звістку про сю битву:

Дня 26 січня (значить ся 8 лютого н. ст.) — каже Павлов — вислав я в виду перерваня телеґрафу і японьских приготовлень до війни, канонірку „Кореєць“ з Чемульпо з почтою до Порт Артура та й дав знати кружлякови „Варяг“, що він мусить бути приготовлений на всі можливі случаї. Коли „Кореєць“ виплив з пристані, стрітив японьску ескадру зложену із 6 кружляків і 8 торпедовців. Один кружляк пустив ся в погоню за „Корейцем“, котрого відтак окружили торпедовці і три рази стрілили до него, не поцїливши. „Кореєць„ не стріляв, лиш вернув до пристані і там станув. В ночи висадили японьскі кораблї транспортові 3000 войска і заняли Сеуль. Власти і войско корейске не ставили опору. На другий день рано одержав командант „Варяга“ від японьского адмірала урядове повідомлене о початку военних кроків і завізване, щоби виплив з пристанї, бо в противнім случаю заатакує его ціла ескадра. Заграничні кораблї завізвано також, щоби виплили з пристанї, скоро би росийскі кораблї в ній позістали. — „Варяг“ і „Кореєць“ виплили на широке море, а Японці завізвали їх сиґналами, щоби они піддали ся. Коли же они не дали відповіди, розпочала ся битва. По битві хотіли росийскі кораблї заплисти знову до пристані, бо „Варяг“ був ушкоджений в місци, що під водою. Коли же командант побачив, що годі заплисти, вислав залогу разом з раненими на кораблї францускій, італїяньский та анґлїйский, а корабель висадив у воздух. Також і росийский пароход „Сунґара“, що приплив був день перед тим, залога спалила.

В борбі брали участь з японьскої сторони кружляки „Асама“, „Наніва“, „Такачіго“, „Чійода“, „Акаші“ і „Ніїтака“. Стверджено, що росийскі кораблї затопили один торпедовець, а на кружляку „Асама“ так розбили передну оборотну башту, що она мусіла перестати стріляти. На тім кораблї розбили росийскі кулї також місток командантский. Третий корабель японьский „Такачіго“ пішов вечером під воду. На другий день японьский корабель „Асама“ передав на перевозовий корабель 80 убитих і ранених. Хоробрість і відвага росийских моряків викликала подив і симпатию у всїх заграничних, що при тім були.

Найбільший клопіт має тепер Росия з перевозом війска. Сибірска зелїзниця доходить лиш до Байкальского озера а звідтам треба ваґони перевозити. Звичайно перевозять кораблями „Байкал“ і „Анґара“. Перший з них може забрати 25 ваґонів з набором а кріи того ще й 2.000 людий. Лїтом можна переплисти через озеро за пять годин і дістати ся до забайкальской зелїзниці в Мисовій. Коли же озеро замерзне так, що лїд єсть грубий на 1 до 2 стіп, то тоті кораблї ломлять лїд, а тоді потребують до переїзду 10 до 15 годин; коли же лїд грубий на 3 стопи, то перевіз може потревати тоді й два дні. В таких случаях перевозять ся саньми по леду. Позаяк на одні сани може сісти що найбільше 3 до 4 людий зі всїма пакунками, а сани тягне лиш один кінь, то їзда мусить відбувати ся через цїлий день і то лиш в такім случаю, коли кінь день перед тим спочивав. До такого перевозу може правительство зігнати що найбільше 400 саний, отже можна

18)

Слїди їздця.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

— Що ви були щирими приятелями, о тім говорили менї всї — сказав Норберт; при тім підняв ся і станув напротив сер Еверарда, що також встав з крісла і опер ся о комин. — А тепер, сер Еверард, відповіджте менї як джентельмен слїдуюче питане: Чи ви аж до хвилї смерти мого вітця були з ним в приязни?

Еверард Андініян глядів на него, не моргнувши оком. Не спустив сірих очий, а тонкі, знаменуючі сильну волю губи навіть не порушили ся під сивіючим вусом. Темні брови легко зморщили ся. Але то було всьо.

— Ми не перечили ся — відповів він холодно.

— Але як було з вашим настроєм супротив него, з вашою прихильностию, довірієм? Чи они аж до послїдної хвилї були все однакі?

З синих очий мигла нагле блискавка. Страшний, грізний гнів змінив лице старшого чоловіка.

— Молодче, ваші питаня дотикають надто мою честь і ганьблять память нашого вітця. Єго добре імя єсть найлїпшою відповідию на то. Не позволю на ніякі дальші переслухуваня мене з вашої сторони, ви зневажили мене такими сьмішними сумнївами, що я навіть не можу вміняти вам то в зле.

— Простіть, сер Еверарде. Менї незвичайно прикро, що я вас обидив, але розважте, як мало я жадаю — я хочу лиш рішучо знати, що ваша приязнь для мого вітця не змінила ся; що він був вашим приятелем аж до самої смерти.

— Коли-б я то потвердив, чи був би ти спокійний? Але я відмовляю тобі права випитувати мене о справи мого чувства. Я тобі вже сказав, що ніколи не було ніякої суперечки межи мною а твоїм вітцем.

— Однако менї кажуть, що того злощастного дня видко було між вами обома якийсь холод. Ви не поводились супротив себе як звичайно.

— Польоване то чей не надає ся до виявлюваня дружних чувств — відповів сер Еверард. — Чи твої сьвідки може гадають, що я і пан Блек повинні були на польованю їхати цілий час побіч себе, тому, що ми були приятелями? Отже о скілько мене память не милить, їхав я тоді на неспокійній, малій чорній клячи, котра не могла стерпіти великого каштана пана Блека. То одно могло би бути достаточною причиною для мене, аби его оминати.

Норберт почув, що та відповідь завстидала его. Підозріне сер Натанїеля не лише тратило на вазї в наслїдок того, але ставало сьмішним.

— Простите менї, сер Еверарде? — вімдозвав ся з покірним поглядом. — Забудете всьо, що я нинї сказав — задля Валлї?

— Буду старати ся забути — задля Валлї.

— Пійду тепер до неї.

— Іди. Я лишу ся сам. Ти будиш сумні спомини.

— Простіть — сказав Норберт ще раз.

Він перейшов до комнати Валлї, що сиділа на низькім стільци перед малим столиком до роботи і приготовлювала різдвяні подарунки для сільських дітий. Він сів побіч суджуної, засилюваз незручними пальцями єї голки, держав їй клубки червоної бавовни і уявляв собі, що помагає їй при роботї.

Між тим сер Еверард вийшов з їдальнї. Наложив на голову свій мягкий повстяний калюх, надів футро і вийшов на широку терасу перед домом, де яку годину проходжував ся, приглядаючись перебігаючим по небі хмарам, блїдому місяцеви і чорним тїням дерев, що падали на мураву.

Бурлива ніч подобалась єму. Коли скрилась єму тераса, вийшов до парку, перейшов поміж корчі і дерева і зайшов аж на берег озера, де шувар немов би розлючений на него голосно шипів.

Раз задержав ся по другій стороні озера, в найдальшім закутині парку і поглянув на свій дім, де видко було осьвітлені вікна комнати Валлї.

— Моя дитино, мій скарбе — сказав до себе. — Як довго тебе маю, я щасливий. Тепер знаю, що маю робити. То завдасть тобі

собі подумати, як перевіз іде поволи. Щоби же ще й люди мали де загріти ся і коні відпочити, то серед озера в половині дороги поставлено на леду хату і стайні на 200 коний. Того всего було за мало, постановлено збудувати на озері електричну зелізницю. Се річ о стілько можлива, що озеро буває від грудня до мая замерзле, а лід доходить на нім до грубости 4 до 9 стіп. Зелізницю почали ставити 10 лютого і поклали вже доси 14 кільометрів шин на леду. До 28 с. м. має зелізниця бути готова, а скоро би була борше готова, то підприємці мають за кождий день перед речинцем дістати по 3000 рублів нагороди. — З т го вже можна зміркувати, з великими труднощами єсть сполучений перевіз войска на далекий Всхід.

Новинки.

Львів дня 25-го лютого 1904.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Андрей Потоцкий, котрий оногди перевів люстрацію ц. к. староства в Городку, виїхав вчера в тій самій цїли до Бережан. Пана Намістника супроводить шеф бюра президияльного радник Намістництва п. Вяч. Залеский.

— **Осторога** для їдучих до Сполучених Держав північної Америки. Американьска „Свобода" в послідним числї (6-ім з дня 11 лютого) остерігає: „Най нїхто не їде до Сполучених Держав, коли не має адреси до якихнебудь знакомих! Минулого місяця (в січни) завернули еміґраційні власти з Ню-Йорку 129 еміґрантів з Австриї лише тому, що не мали нїяких адрес до свояків або знакомих. Між заверненими було 50 жінок з дїтьми.

— **В память Шевченка.** Заходом читальні „Просьвіти" в Паушівці чортківского повіта відбуде ся дня 28 с. м. концерт в память 43 роковин смерти Тараса Шевченка. В програму входять деклямациї і співи виконані місцевими читальниками.

— **Кровава галабурда.** В селї Замарстинові під Львовом, де, як ми доносили, пробив оногди жандарм злодія Павловского, настав між злодійскою шайкою переполох, бо побоювали ся, що їх всїх виловлять. В тій справі устроїли они спільну нараду, в часї котрої прийшло до сварки, а відтак до бійки. В тій бійцї ранено небезпечно в груди звістного львівского злодія Кароля Шмідта. Шмідта відвезено до загального шпиталя, а жандармерия глядає дальше за прочою честною компанією і кількох з неї вже арештувала.

— **Пошести.** В повітї львівскім сконстатовано сими днями урядово: 7 случаїв шкарлятини в громадї Підсадки під Щирцем, вітрову віспу і кілька случаїв шкарлятини в громадї Зимнавода.

— **Арештоване отруйника.** З Букарешту доносять: В Пльоешті арештовано тамошного лїкаря дра Якобзона, підозріного о то, що отруїв свою жінку, аби дістати 50.000 франків, на які була обезпечена.

— **Самоубийство.** З Борщева пишуть: Оногди відобрала собі тут житє вистрілом з револьвера в домі своїх родичів Єлена Заблоцка, дочка Генрика Заблоцкого, бувшого властителя більшої посїлости в Познаньщинї, а тепер агента асекурацийного тов. краківского. Причиною самоубийства був сильний розстрій нервовий.

— **Скажений пес.** В громадї Гутиско, бобрецкого повіта, покусав скажений пес минувшого тиждня 6 осіб, між ними двоє дїтий.

— **Пригода з оружием.** В Винниках, селї дрогобицкого повіта, приналежнім до п. Александра Криська, лишив оногди его побережник Олексяк в сїнях набиту рушницю. Сестрінець Олексяка, 13-лїтний хлопець, взяв рушницю з кілка і вицїлив до сестри Мариської, 12-лїтної дївчини. Рушниця випалила, а набій поцїлив дївчину в лице. Очи, язик і піднебінє розстрілені. Мозок вправдї ненарушений, але дївчина не буде жити.

— **Смерть в ставі.** Візник бар. Адольфа Бруницкого з Любіня, приїхав оногди до Стариск до тамошного тартаку по дошки і в'їхав з кіньми до ставу, аби їх напоїти. В'їхав так нещастно, що попав на глубину і задля недостачі ратунку потонув разом з одним конем.

— **З Яворова** доносять: В недїлю дня 28 с. м. відограє аматорский кружок міщаньскої читальнї „Просьвіти" в Яворові в салї „Сокола" в честь Івана Котляревского і Миколи Лисенка комедіо-оперу І. Котляревского в 2 діях „Наталка Полтавка". Музика Лисенька. — Дохід призначає ся на „Селяньску Бурсу" в Яворові. Початок о 8 год. вечер. Просить ся о численну участь. Білєти вчаснїйше дістати можна в Читальнї кождого дня від год. 1—2 з полудня, а в день представленя при касї.

— **Нещастна пригода.** Селянин з Загіря, равского повіта, Михайло Музика, стинав оногди сосни в карівскім лїсї. Одна сосна упадаючи, так нещастно ударила его в голову, що Музика на місци погиб.

— **Утоплені.** Дня 16 с. м. переходили 19-лїтна Мария Цимбалюк і 16-лїтна Мария Саік, дївчата з Вільки потурицкої, сокальского повіта, через лїд на рїцї Бузї під селом Потурицею. В хвили, коли були на серединї ріки, лїд заломив ся під ними і обі потонули. Тїл їх доси не віднайдено.

— **Убийство задля рабунку.** Сими днями над раном найдено в рові на дорозї ведучій до Коритник, в перемиским повітї, селянина з Веселівки, Йосифа Крохмаля, що давав ледве слабі знаки житя. Перевезено его сейчас до дому, де Крохмаль, не відзискавши сьвідомости, небавом помер. Переведене слїдство виказало, що Крохмаль умер в наслїдок внутрішних ушкоджень, які завдали ему напасники, рабуючи у него гроші. Підозріних о злочин чотирох селян Дмитра і Стефана Бодьових, Івана Басевича і Константина Гладоша з Коритник, арештувала вже жандармерия і відставила до слїдчої вязниці окружного суду в Перемишли.

— **Перед битвою на мори.** Француский писатель Оліве Сельє подає в одним із послїдних чисел часописи Gaulois гарний образок вижиданя перед морскою битвою: На вперед шильдвахи, що дрімає в коши під впливом горячих проміннів полудня -- вдивляє ся службовий офіцир в точку на овиді, де на аксамітї морских филь відбиває ся сонце осліплюючим блеском Уже десять разів задержувала ся льорнета офіцира на тій точцї, котра видає ся тілько при-

---

болю, але ти надіяти ся переможеш себе. Моя любов мусить тобі винагородити всьо, що втратиш.

XIX.

Таночниця з Божої ласки.

Минули різдвяні сьвята — різдвяні сьвята, які Валлї провела далеко від свого вітця, бо сер Еверард на еї зачудоване від'їхав до Льондона. Валлї провела той час як гість родини судженого в Тенґлї Манор. З ним і з дївчатами поїхала першого дня сьвят до старинної церкви в Гайклерк; звідтам поїхали через осипаний снїгом ліс до замку в Блекмарден. Всї хотїли бачити, як поводить ся леді Франціска по еї пригодї на ловах і льорд Блекмарден запросив їх на снїдане.

Принятє не було дуже величаве, але достаточне і щире і цїле товариство забавляло ся живою і веселою розмовою. Кождий говорив о тім, що его займало. Ґраф Блекмарден оповідав Норбертови богато про свої проби нового способу кормленя овець. Успіхи тих проб можна пізнати, говорив ґраф, на тій баранинї, яку саме їли. Франціска вихвалювала перед Тінею доброту Норберта і оповідала, як він нею займив ся, коли она упала з конем в ріку. Льорд Бевіль сидїв побіч Валлї; він мав з нею, як все, коли разом зійшли ся, богато до говореня.

— Чому не приїдете часом до моєї сестри? — питав. — Кажете, що хотїли би так добре грати в білярд як она. Наш білярд стоїть до вашої розпорядимости, а Фанні або я, ми чули-б ся щасливими, коли би могли учити вас грати. Она належить до найлїпших знатоків тої гри.

— Норберт оповідав менї о тім — відповіла Валлї, усьміхаючи ся з его живости. — Дуже мило з вашої сторони, що робите менї таке предложенє; але менї не здає ся, щоби я могла з того запрошеня користати. У нас дома нема білярду і я не могла би часто розлучати ся з вітцем.

— А однако вскорі будете мусїли цїлком его покинути — сказав Бевіль з замітною поваґою. — Чи то не противорічить собі?

— Може бути — відповіла Валлї тихо — але я маю надію, що й коли віддам ся, буду половину мого житя проводити в товаристві вітця. Тенґлї недалеко від Шпрінґфільду. Я все буду могла заглядати до него, а й він, надію ся, буде дуже частим гостем у нас.

— Ваш отець і Норберт дуже добре годять ся — замітив Бевіль.

— Норберт дуже любить мого вітця.

— А ваш отець?

— О дуже; о скілько отець взагалі любить молодих людий. Тато бо, від коли мама умерла, веде дуже самотне житє. Він жив до недавна межи своїми книжками, рідко бував в товариствах і не займав ся нї політикою нї взагалі сьвітом. Але Норберт живий і енерґічний і дуже займає ся всїми важнїйшими справами.

— Розумію — чоловік дїла, а ваш отець більше задумчивий. Нї, не може бути, аби они у всїм годили ся — сказав льорд Бевіль рішучо, немов би утїшив ся, що розвязав то питанє. — Норберт старає ся, як я чув, до парляменту.

— Так.

— Тодї будете майже половину року мешкати в Льондонї; а то розлучить нас з вітцем.

— Я надію ся, що отець поїде з нами до Льондона. Чому ви так конче хочете мене засмутити, пане Бевіль?

— Чиж я мав би бути вже так страшно злобний? Менї не здає ся. Але ви чей пригадуєте собі історию о лиси, що втратив хвіст?

— Так він хотїв, аби всї инші лиси повідтинали собі хвости.

— Так. То лежить в природі чоловіка, як і лиса. Припустїм, що я сам чув би ся дуже нещасливим?

— Я дуже нерадо згодилась би на то — відповіла Валлї і усьміхнула ся немов би з жарту — але навіть коли би й так було, то не гадаємо, аби ви були такі немилосердні і желали менї, щоби й я чула ся нещасливою.

— То ще хто знає.

Норберт увільнив ся вкінци від льорда Блекмардена і его розмови о господарских справах. Снїданє скінчило ся і він міг приблизити ся до Валлї; він іменно був дуже цїкавий знати, про що так поважно говорить Бевіль з судженою. Але заки він міг промовити слово до Валлї, взяла еї леді Франціска з собою до стайнї, де мали ся тепер кормити конї хлїбом і яблоками.

Остаточно запросила Клементина леді Франціску і еї брата, аби приїхали вечером разом з панною Мольтон до Тенґлї Манор на забаву, очивидно коли тому не супротивить ся льорд Блекмарден, котрий в такім случаю лишив би сам дома. На то відповів льорд Блекмарден весело, що він нїколи не чує ся менше самітним як тодї, коли єсть сам.

Тому приймила леді Франціска і льорд Бевіль запрошене Клементини і стануло на тім, що вечером приїдуть до Тенґлї Манор. Там з'їли обід вже о пятій годинї, аби служба мала вільний вечер; а о годинї семій цїла родина була вже готова на принятє гостий. Зараз по їх приїздї розпочали ся звичайні в тих сторонах різдвяні забави. Бевіль і Франціска визначали ся при тім веселостию і дотепностию. Заєдно видумували якісь нові несподїванки. Були там німі і словні шаради, живі образи, сьмішна забава в гуску, танець медведя, оповіданє старого лїсничого, одна жартоблива сцена; словом сьміхови не було кінця.

Коло півночи попросила Тіні Лїсю Гартман, аби заграла вальця. Лїся заграла якогось віденьского вальця і заки ще хто міг спостерегти ся, кружляли вже по салї Бевіль і Валлї, легко, спокійно, немов би плили. Норберт стояв хвильку зачудований. Любував ся хорошою поставою Валлї, еї принадною білявою головкою. Був би так ще довго стояв, коли би не леді Франціска, що приступила до него і усьміхаючи, ся промовила:

видом на тлї величаньского смараґдового колеса, що уступає усе чимраз дальше перед напором корабля. Ось уже і керманичі слїдять за тою таємничою точкою. Поволи притихають розмови саред залоги, що віддочиває на помості. Сторож, що стоїть на переді корабля, свище тихо на неуважного шильдваха. Вкінци службовий офіцир видав розказ спокійним, трохи безбарвним може наслїдком зворушеня голосом: „Донести командантови, що ворога видно“. З капітаньского помосту вертає розказ змінений: „Донести адміралови, що ворога видно“. І отсе командант, що склонив на хвилю в комнатї голову, щоби відпочати після безсонної ночи, котру перебув на повнім відвічальности становищи керманича ескадри, яка пливе без реґуляміновиx сьвітел — стоїть вже при боцї службового офіцира. Перед ним розкладають карнет відбиток ворожих кораблїв. Хмарки диму на овиді стають чимраз виднїйші. Серед осліплюючого сьвітла виринають кораблї. Зворот панцирника, що пливе на переді, дає можність провірити їх вигляд, зачеркнений на яснім тлї небес. В одній хвили перекинено картки карнету і адмірал вже знає назвиска і силу кождого з надпливаючих кораблїв. Помости ще не змінили виду. Але кадети, офіцири і команданти не дармують в хвили, коли начальний командант глубоко задумав ся. Та не на горячковім шуканю телеметрів, таблиць віддаленя і підручників штуки стріляня минає час. То все давно готове. Кадети, офіцири, команданти перебирають ся в сьвяточний стрій. На мори гине ся в балевім строю. Адмірал звільна запинає ґузики білих рукавичок, при вході до панцирної вежі на переді панцирника. Дав знак: заграли трубка і бубни, з апельом до бою. Дав знак: на бльоках піднесли ся шнури фляґ і шелестячих хоругвок. В слїд за адміральским кораблем з панцирника до панцирника летять звуки трубок, у відповідь лунає гомін бубнів. В панцирних вежах дзвонять, скрегочуть, клекочуть, шелестять рушені до провіреня механізми. За сталевою стїною, 40 сантіметрів грубою, адмірал обдумує побіду. Ворог зближає ся, але не скоро, бо затяжне властивого напряму може дати тактичну перевагу, коли перший стріл упаде. Яке вдоволене між товпою моряків! Отже-ж справдї кождий з них стоїть на боевім становищи? Кілько то разів, і як нудно, они викрикували свої назвиска і гасла на тих самих місцях в часї вечірного розказу! Чи-ж они могли тодї догадувати ся, що наспів хвиля така, як нинїшна, що в горячих промінях сонця будуть могли цїлим серцем голосно висказати слова, які будуть присягою? Гадка про забави і шинки вивітріла їм з голов — ворог стоїть напротив: не бавом адмірал дасть приказ стріляти, ще лише одна хвиля. — Вийшов на поміст, зняв капелють перед емблемами народу, великими квадратними хоругвами, які саме замерехкотіли на всїх щоглах. Такий є припис: кораблї повинні йти в бій з розпростертими фляґами. Вже послїдний раз — бо опісля кораблї будуть маневрувати лише після знаків фляґ на щоглах судна команданта — послїдний раз отже вносячись в гору, мерехтить і шелестить шнур ріжнобарвних фляґ і дає гасло: Адмірал пригадує, що кождий командант одвічальний за честь своєї хоругви!

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 25 лютого. Угорска Делеґация приступила до специяльної дискусиї над буджетом військовим і ухвалила резолюцию о науцї мадярскої мови у військових заведенях наукових.

Константинополь 25 лютого. Туреччина замовила в Ґенуї сїм лодий торпедових.

Білград 25 лютого. Сербский посол у Відни Вуїч приїхав вчера до Білграду.

Петербург 25 лютого. Аґентия росийска доносить з Порт-Артура: Новий атак на Порт Артур відперто; чотири японьскі панцирні кораблї і два росийскі кораблї перевозові затонули. Відзначив ся „Ретвізан“ (той сам, що з 8 на 9 с. м. був ушкоджений).

Париж 25 лютого. Депеша, яку одержало міністерство справ заграничних з Чіфу, потверджує, що в ночи з дня 22 на 23 с. м. ескадра японьска заатакувала Порт Артур, але атак не удав ся і чотири японьскі кораблї затонули.

Петербург 25 лютого. Відносини до Анґлїї внаслїдок непорозуміня що-до Суезу і Тибету суть в найвисшім степени напружені.

Петербург 25 лютого. Японцї хотїли оногди завести до Порт Артура чотири пароходи наповнені вибуховими материялами, але то їм не удало ся. Пароходи не зробили нїякої шкоди, лиш самі затонули. Два японьскі торпедовцї знищила росийска фльота. (Японцї хотїли очевидно затарасувати згаданими кораблями вхід до пристанї в Порт Артурі і то здаєсь їм не удало ся.)

Петербург 25 лютого. Росийска аґентия телеґрафічна доносить, що до вчера 9 год. вечером не було урядового потвердженя о атаку на Порт Артур.

Париж 25 лютого. З Петербурга доносять, що міністер справ заграничних Лямсдорф має внеодовзї одержати димисию; єго наслїдником і президентом міністрів стане Вітте. До Петербурга надходять непокоячі вісти о вибуху десентериї серед машеруючого на далекий Всхід войска. Брак лїкарів.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Дотеперішні назви стаций Кімполюнґ і Кімполюнґ місто, на шляху Гатна-Дорнаватра буковиньских зелїзниць льокальних, змінить ся з днем 1 марта с. р. на „Кімполюнґ старий“ і „Кімполюнґ“.

Курс львівский.

Дня 24-ого лютого 1904.	платять К. с.	жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	535	545·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260 —
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	572 —	580 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350 -	370 —
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	98·30	—·—
Банку гіпот. 5% преміов.	111·—	—·—
Банку гіпот. 4½%	101·—	101 70
4½% листи застав. Банку краєв.	102·—	102.70
4% листи застав. Банку краєв.	98 80	99·70
Листи застав. Тов. кред. 4%	99 —	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	99 20	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	97·80	98 50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·30	99 —
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем	102 50	—·—
„ „ „ „ 4½%	101·30	102·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·70	99 40
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	— -
„ „ 4% по 200 кор.	98·—	98 70
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·70	98 40
IV. Льоси.		
Міста Кракова	75 —	80 —
Австр. черв. хреста (Курс віденский)	50·—	52 —
Угорск. черв. хреста (Курс віденский)	27·75	28 75
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденский)	65·—	69·—
Базиліка 10 К (Курс віденский)	20·40	21·40
Joszif 4 К. (Курс віденский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·25	11·40
Рубель паперовий	2·51	2·53
100 марок нїмецких	117·—	117·60
Доляр америк.	4·80	5·—

— А вам той танець не подобає ся?

В найблизшій хвили пійшли они за приміром першої пари.

Франціска була славною таночницею. То належало до її дарів — танцювала добре з природи. Свого часу придбала она собі горячу похвалу від найславнїйшої учительки танцїв Аделеди, котрої ученицею була короткий час, коли одну зиму провела серед великого сьвіта в Льондонї.

— Та дївчина уроджена до танцю — говорила панї Аделед. — Ви всї в порівнаню з нею сунете ся як хрущі. Але она уміє танцювати — в її рухах єсть поезия. Іди, моя голубко, ти не потребуєш моєї науки. Танцюєш як нациз або веселий, журкотячий потік. Тебе вже сам Бог надїлив штукою танцю.

Танцювати з Франціскою значило для молодого чоловіка на хвилю забути, що на сьвітї суть взагалі инші дївчата, або що в житю єсть ащось висшого як кружляне під такт музики.

— Ви утомили ся? — спитав Норберт, коли потанцювали о кілька мінут довше як перша пара.

— При вальци нїколи не утомлю ся; але може гране умучило панну Гартман?

Они були так близько фортепяна, що Ліся учула її слова.

— Цїлком нї — сказала она і заграла другого вальця, ще живійшого.

Льорд Бевіль пустив ся знов, тепер з Клементиною; Валлї сїла коло фортепяна, де могла розмавляти з Лісею.

Честні, сірі очи Лісї слїдили ту пару, котра її найбільше займала: Норберта і леді Франціску. Она і Норберт перетанцювали неодного вальця в часї хороших лїтних вечерів, коли всї вікна стояли отвором і сьпів птахів зливав ся в одно зі звуками фортепяна. Але то були вечері, в котрих Норберт не мав нїякої иншої панни до танцю крім своїх сестер, а він все говорив, що нї кроки Тіні, нї Торациї не годять ся з кроками єго.

Льорд Бевіль і Клементина перестали і обоє сїли недалеко Валлї в ниши за фортепяном.

— Як добре держать крок Норберт і Фаннї — відозвав ся Бевіль — але не диво! Она учила єго танцювати. Кілько то они обоє не натанцювали ся разом в великім сальонї в Блекмарден на страх щурів і миший, що там гнїздять ся.

Валлї задумала ся. Она не без заздрости приглядала ся, як Норберт і Франціска безнастанно довкола салї крутили ся.

— Ти менї того нїколи не говорив — сказала Валлї, коли вийшли обоє по хвили до зимового зільника.

— Чого я тобі не сказав нїколи?

— Що леді Франціска учила тебе танцювати!

— Ах, який величезний гріх! — скрикнув він, глядячи на неї з усьміхом. — Алеж дитинко, Фаннї і я жили яких десят лїт разом як брат з сестрою.

— Дивно — шепнула Валлї.

— Що ти хотїла сказати, люба?

— Дивно, що твій вибір не упав на леді Фаннї, лише на мене.

Норберт повів Валлї до зеркала і сказав:

— Поглянь а побачиш, длячого я люблю тебе а не другу; чому я нїколи не можу стати тобі невірним.

— Лиш тому, Норберте! Лиш тому, що тобі здаєть ся, що я красша як друга? То така недостаточна причина. Одна слабість, одна журба і виглядає ся инакше.

— Така зміна, любко, не змінила би нїчого в моїй любви.

— Радо тобі вірю — відповіла Валлї тихо.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР"

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові, Ринок ч. 10, дім „Просьвіти".

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тiлько обезпечені тревало в „Днїстрі" від огню. Членьский удїл 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати позички на 6 ½ % за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 літ.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купнї землї нехай купуючі звертають ся за позичками до „Днїстра".

ВКЛАДКИ щадничі приймає товариство на 4 прц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від удїлів а часть зиску призначує ся на добродїйні цїли; дотепер удїлено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К.

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	**1,444.589 К**	**Позички**	**1,330.822 К**
Удїли	**109.835 К**	**Цїнні папери льокованї в банках і на рахунках біж.**	**280.681 К**
Фонди резервові	**21.318 К**		

МІД **знаменитий, десеровий, курацийний**, з власної пасіки 5 клґр. **лиш 6 корон** franco. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о меді варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ**, ем. уч. **Іванчани**.

Аптика в Королївцї

поручає

В. АЛЄРГАНДА АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зїля ті, витворювані з найдїльнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зїля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, срипці і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зїль тих запарює ся в шклянції кипячої води і той відвар пє ся в лїтнім станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівской" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Ловиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).